



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: I.P., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1.8.2014, č.j. MV-4903-3/SO-2013,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 7.11.2012, č.j. OAM-3756-14/TP-2012, jímž byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR (dále jen „*území*“). Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V odvolání žalobce namítal „*nespravedlivost rozhodnutí*“, když žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu, že byl nepřítomen na území ČR ve 49 případech v celkové délce 363 dnů. Z těchto cest byly jen 2 soukromé, ostatní byly pracovní cesty, které účastník řízení podnikl jako jednatel. Tuto skutečnost správní orgán neověřoval a nezabýval se jí, ačkoliv v dané věci se jedná o skutečnost významnou z hlediska § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce popsal obsah žalovaného rozhodnutí, kdy k námitce žalobce žalovaný uvedl, že pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ je neurčitým pojmem a poté poukázal na charakter institutu povolení k trvalému pobytu. Podle názoru žalobce se v případě žalovaného rozhodnutí jednalo o „*diskriminační*“ uplatňování práva ze strany orgánu veřejné moci v rozporu s Ústavním pořádkem České republiky, což žalobce spatřuje ve skutečnosti, že „*cizinci, legálně pobývající na území České republiky po dobu více než pěti let, kteří na území České republiky získávají prostředky pro zabezpečení svých životních potřeb podnikáním, v rámci kterého jsou nuceni opakovaně vycestovat mimo území České republiky a přerušit tak nepřetržitost pobytu, by v důsledku výkonu svého ústavního práva dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod nikdy nemohli naplnit podmínky pro získání povolení k trvalému pobytu a následně státního občanství, neboť dle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 186/2013 Sb. lze státní občanství České republiky udělit žadateli, pokud má na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti*“. Žalobce zároveň neshledává důvod pro diskriminační rozlišování mezi cizinci, kteří podnikají na území ČR a v rámci své podnikatelské činnosti nejsou nuceni cestovat mimo území ČR, a kteří nuceni jsou, či obdobně v případě zaměstnanců, kteří jsou zaměstnavatelem vysíláni do zahraničí. Vznikají tak nedůvodné rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na žalované rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75

odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov.

např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného a dále z obsahu správního spisu, žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil tím, že z důvodu podnikání a jeho častých cest do zahraničí mu nebyl povolen trvalý pobyt pro nesplnění zákonných podmínek.

Dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se „povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele“.

V dané věci proto bylo podstatné, jak se správní orgány vypořádaly s hodnocením důvodu zmíněné žádosti žalobce, tj. jak vyložily neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, který je v citovaném ustanovení uveden, a zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil, když posuzoval, zda důvody uvedené žalobcem ve zmíněné žádosti lze podřadit pod zmíněný neurčitý právní pojem.

Uvedený neurčitý pojem vyložil žalovaný následujícím způsobem:

„Ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“. V případě, kdy správní orgán aplikuje právní normu, která obsahuje neurčitý právní pojem, je jeho úkolem nejprve objasnit význam neurčitého právního pojmu a poté hodnotit, zda lze konkrétní situaci pod tento pojem zařadit. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí uvedlo, že případy, pro které lze udělit povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele, musí být odůvodněny skutečnostmi svým způsobem výjimečnými či za daných okolností naléhavě vyžadujícími udělení trvalého pobytu cizinci na území. Dále uvedlo, že žadatel musí při podání žádosti nebo v průběhu řízení uvést natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu. Podobně vysvětlil pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ i Městský soud v Praze v rozsudku č. j.: 10 Ca 285/2007-56 ze dne 14. 1. 2010, ve kterém uvedl, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se nemůže jednat o běžné žádosti o udělení povolení k

trvalému pobytu, ale musí se jednat o případy skutečně vážné, kdy nelze pobytový režim dotyčného cizince řešit jinak. Udělení trvalého pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy opatření svým způsobem mimořádné a svou povahou ochranné. Je tedy na zvážení správního orgánu, zda žadatelem uváděné skutečnosti, které jsou v každém případě individuálně posuzovány a hodnoceny, shledá za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

Krajský soud se zcela ztotožňuje se způsobem, jakým se vypořádal žalovaný s výkladem zmíněného neurčitého právního pojmu a zaměřil dále svou pozornost na způsob jeho aplikace v dané věci z hlediska posouzení správního uvážení. Při tom musel vycházet z toho, že při soudním přezkumu správního uvážení není soud oprávněn nahradit správní uvážení uvážením soudním. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2005, č.j. 6Azs 304/2004-43).

Správní orgán I. stupně při posouzení důvodu žádosti uvedl, že „*udělení trvalého pobytu § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců je tedy opatření svým způsobem mimořádné a svou povahou ochranné. Žadatel může nadále na území České republiky pobývat na základě dlouhodobého pobytu např. za účelem podnikání, či výkonný manažer-účast v právnické osobě, kdy může nadále vykonávat své podnikatelské aktivity. Životní situace jmenovaného se ničím zásadním a výjimečným neliší od situace ostatních cizinců, kteří na území České republiky podnikají a jejich podnikatelské aktivity sahají za území ČR. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšší druh pobytu na území ČR. Správní orgán dále uvádí, že povolení k trvalému pobytu však není jedinou možností, jak se může žadatel legálně zdržovat na území ČR a být tak v kontaktu se svou rodinou. Žadatel na území České republiky pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem „podnikání-účast v právnické osobě“ s platností od 30.5.2010 do 29.5.2012. Dne 10.5.2012, č.j. OAM-25786/DP-2012 podal žadatel v souladu s ust. § 47 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání-účast v právnické osobě“. O této žádosti nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Dle ust. § 47 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Správní orgán tedy uvádí, že důvod, pro který bylo jmenovanému uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, tedy zcela odpovídá svému účelu. Správní orgán dále uvádí, že žadatel na území České republiky může pobývat dále na základě dlouhodobého pobytu za účelem „podnikání-účast v právnické osobě“ a ve svém pobytu na území České republiky není nikterak omezen“.*

Žalovaný k tomu dodal, že „*situace odvolatele skutečně není v porovnání se situací jiných cizinců žijících na území nijak mimořádná a nestandardní“.*

Právě mimořádnost a naléhavost situace cizince je hypotézou, která by měla nastat, aby mohlo jemu či jeho rodinnému příslušníkovi být vydáno povolení k trvalému pobytu dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navíc i posoudil to, zda

zamítnutím zmíněné žádosti by došlo k zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, a to z hlediska aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Žalovaný v této části rozhodnutí správně aplikoval rozsudek NSS ze dne 28.11.2008, č.j. 5Azs 46/2008-71 (v žalovaném rozhodnutí je chybně uvedena č.j. 5Zas 46/2008-71), podle něhož takovým zásahem by mohl být zpravidla jen pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Žalovaný správně konstatoval, že žalobci byla sice zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území, avšak nebyl mu znemožněn jiný druh pobytu, když v současné době žalobce „*pobývá na území společně s manželkou a dvěma dětmi*“. K tomu soud dodává, že když žalobci nebyl povolen trvalý pobyt na území, tak to ještě automaticky bez dalšího neznamená, že mu byl znemožněn pobyt na území ČR jako takový, a to na základě jiných institutů dle zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že podle platné právní úpravy pro vydání zmíněného povolení musí být dány důvody hodné zvláštního zřetele neznamená, že když žalobce uvede jakýkoliv důvod své žádosti, tak že automaticky je povinen správní orgán takové žádosti vyhovět. Krajský soud se tak nemohl ztotožnit s názorem žalobce o diskriminačním uplatňování práva ze strany orgánu veřejné moci v rozporu s Ústavním pořádkem ČR, když nelze srovnávat situaci cizinců legálně pobývajících na území ČR, kteří podnikají na území ČR, s těmi cizinci, kteří v rámci své „*podnikatelské činnosti*“ jsou „*nuceni*“ cestovat mimo území ČR. O diskriminaci by se mohlo jednat v případě, když by se posuzovala situace jen cizinců, kteří podnikají mimo území ČR a správní orgány by rozhodovaly o jejich žádostech rozdílně, tj. některým by vyhovovaly, jiné by zamítaly. Srovnávat tak lze pouze „*srovnatelné*“. Situaci cizinců v obou případech nelze hodnotit stejným způsobem, když podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. A platná právní úprava nestanoví, že by v obou případech byly dány stejné zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová